

Es hora de que els països democràtics es donguin compte de que cal actuar netament i no pas còmicament.

L' IDEAL

FRANQUEIG CONCERTAT

(Segona època) Any II - Núm. 80 Setmanari afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya Preu 15 cèntims
LLEIDA, divendres 3 de setembre de 1937. Redacció i Administració: Blondel, 60 Telèfon 1221

TEMES D'ACTUALITAT

On anirem a parar?

Es cosa perfectament comprensible i justificada que, amb el trasbals econòmic produït per la guerra, hi hagi puja de preus en la major part d'articles de consum.

Pel que es refereix als que han de venir de l'exterior, la carestia és paral·lela a la depreciació de la nostra moneda i no hi ha més que sotmetre's a un fet que està per damunt de la nostra possibilitat d'acció, que es limita a reduir al mínim les matèries a importar, procurant substituir-les per altres elaborades en el país.

La cosa varia d'aspecte en els productes que es donen o s'elaboren dins del nostre territori. Naturalment, amb la catastròfica reducció d'hores de treball i l'augment de sous, o de jornals, automàticament havia de venir-ne un augment de preu en els articles de consum. Amb tot, si l'augment no hagués estat altre que el degut a aquests dos factors, i res més que això, hauria pogut resistir-se. Però el fet és que després, la voracitat creixent dels que venen, ha arribat a tals extrems que, avui en dia, el problema del menjar és de solució gairebé impossible.

Die per dia, i sense que una política de proveïments hi faci res per aturar-ho, veiem com els articles més indispensables per la vida arriben als núvols. Un ou, una pesseta. Un melon, deu rals. Una lliura de peix, deu pessetes. La carn, que fins fa cinc dies es venia a dotze pessetes el quilo, s'ha posat a quinze, sense cap motiu. Un platet de verdura per a tres o quatre boques, dues pessetes. I així tot, per l'estil.

Cada dia surten disposicions oficials regulant i ordenant els preus de venda dels aliments. Cada dia apareixen nomenaments de delegats i inspectors d'economia, proveïments i agricultura encarregats, hem de suposar, de parar els peus als aprofitadors sense entranyes. Aqueixos delegats i inspectors formen, a hores d'ara, una veritable legió; però el cert és que no hem vist que servissin de res, i no sembla sinó que la seva existència sigui purament parassitària. La gent els mira amb rezel, convençuda que no

ens presten cap utilitat. Heu llegit mai en cap diari, el fruit del seu treball? Teniu esment que aqueixos inspectors inspeccionin res, comprovin preus, fiscalitzin la venda, imposin sancions d'alguna mena? No ho heu vist. Els aprofitadors campen impunement pels seus respectes, ens imposen tranquil·lament la llei que els dicta la seva cupiditat, i ací no passa res, llevat d'un poble, extremadament sofert, que es veu indefens contra aqueixa confabulació i assisteix resignat, per ara, a la trista condició de víctima del fracàs sorollós d'una política de proveïments.

El Govern de la República acaba de dictar una disposició sobre el preu dels articles destinats al consum que ens sembla ben orientada. Estableix els preus d'origen i fixa el tant d'augment lícit pel comerciant. No crea juntes, ni delegats ni inspectors. No fa olor de burocràcia; però transpara un bon sentit i una energia que ja voldríem a Catalunya.

Avui, llevat del problema militar, que està per damunt de qualsevol altra preocupació, no en tenim cap més de tan greu com el de l'irritant expoli que se'n fa amb els articles de consum diari. Un descontent sord és clarament perceptible per qui vulgui sentir-lo. Fins ara, no ha arribat a determinar protestes sorolloses, però és imprudent jugar amb foc, i caldria que tantes persones com tenen l'obligació de corregir abusos, es dediquessin a feina més positiva que la que fins ara hem vist.

Molt ens plauria no haver d'insistir en el tema i la nostra major satisfacció seria que el fracàs d'ara es convertís en un èxit més rotund. Amb uns quants aprofitats a la presó i unes quantes botigues tancades n'hi hauria prou per a que la cursa actual es detingués.

Demanem una política severa, de guerra, sense contemplacions, en el ram de l'alimentació especialment. Comprenem la carestia de certs articles i no ens en queixarem pas. Ens expliquem que l'oli, el carbó, el cafè, hagin augmentat prudentment. Però que certs articles es venguin a un preu cinc i sis vegades més cars que abans,

articles indispensables per a la vida, sense res que ho justifiqui, ni és comprensible ni és tolerable.

Les autoritats, el Govern, els Ajuntaments, han d'actuar amb tota energia si no volen caure en el descrèdit més gran i si volen prevenir-se contra desagradables derivacions de la situació actual, que no pot durar un dia més.

Un fracàs

El Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, en un dels números d'aqueixa setmana, ha publicat una Ordre de la Conselleria de Finances en la qual ordena que en el terme de quinze dies es constitueixi la Comissió encarregada de dictaminar sobre els diversos aspectes del problema de l'estatge, Comissió creada... en febrer últim, o sigui fa sis mesos, durant els quals es veu que no ha trobat, encara, el moment per a iniciar el seu treball.

No pot passar-nos per alt un fet de tant volum, i quan tanta desgana es manifesta per organitzacions i partits per a abordar definitivament el problema de la eventual municipalització de l'estatge, és lícit creure que no és sols per apatia que la Comissió no s'ha reunit, sinó que els motius deuen ésser d'altra índole.

Les precipitacions són sempre poc recomanables. Però si afecten a l'entronya mateixa de l'economia pública i privada, són perilloses i poden derivar en veritables catàstrofes. Tocats de la mania de fer «experiències» i assajos revolucionaris, un bon dia ens trobarem amb la municipalització de de l'estatge. I ja esia. Però, i després?

L'Ajuntament de Barcelona, que té un pressupost de cent vuitanta milions de pessetes, ingressava, pels diferents conceptes en que la propietat urbana tributava—aigua, clavegueres, llum, millores i reformes, 1 per 100 sobre solars, tribunes, contribució directa, etc.—uns 52 milions de pessetes anuals, o sigui més de la quarta part dels seus ingressos. Naturalment, amb la municipalització han desaparegut, i com a ingrès net de la reforma, segons llegírem fa pocs dies, es calcula que no ingressarà més enllà de cinc milions de pessetes.

I l'Estat? Les repercussions que sobre

les seves finances ha produït la municipalització, són igualment catastròfiques. La baixa ocasionada en la contribució per urbana és enorme, encara que no tan sensible com la dels Ajuntaments. Però en les circumstàncies actuals, en que l'Estat, ofegat per les abrumadores càrregues que la guerra li ocasiona, necessita d'unes rendes sòlides, és sensible que una de les més sanes es vegi considerablement disminuïda.

Què direm sobre la milionada de pessetes que representaven els jornals de tots els rams de la construcció, dedicats a obres d'entreteniment, reforma i millora de la propietat urbana? Si es pogués fer una estadística entre el que abans es despenia cada any pels propietaris de cases, interessats a mantenir-les en bon estat, i la irrisòria quantitat que actualment hi dediquen els Ajuntaments, preocupats, més que res, en no despendre res, es veuria que el perjudici pels mateixos treballadors de la construcció ha estat senzillament enorme, amb greu dany per l'economia general, que ha vist anihilada una riquesa circulant, en forma de jornals i materials.

Ara, penseu, si podeu, i mediteu en les conseqüències de la reforma en un altre sector: el dels milers de petits propietaris que vivien dels seus estalvis de tota la vida acumulats en la compra d'una modesta casa, i que avui, ja vells, i inútils per a orientar la vida en altres activitats, es moren materialment de gana, empobrits i adolorits.

Ací teniu alguns dels motius de la «desgana» de la Comissió a reunir-se. Hem arruïnat la petita propietat, hem ferit de mort les finances dels Ajuntaments i de l'Estat, hem estroncat la riquesa que feia circular la propietat privada i no hem beneficiat ningú. Hem fet, en suma, el negoci de Robert amb les cabres.

A nosaltres ens consta que la convicció del fracàs de la municipalització ha arribat a les altures, a les esferes responsables de govern. És possible que, per motius comprensibles, d'aqueixa convicció per un temps, no se'n derivi res; però un dia o altre, la realitat brutal del fracàs obligarà a una virada radical. Perquè amb teories no es menja.

Rendiment

Moltes han estat les vegades que se'ns ha acudit comparar la guerra peninsular amb una cursa d'automòbils. Hi havem trobat tantes analogies, que avui volem expressar-les en aquestes ratlles, que més o menys encertadament encapçallem amb el títol de «Rendiment».

Al món hi ha en l'actualitat dos motors que s'estan disputant l'hegemonia, motor feixista l'un, motor democràtic-proletari l'altre.

La lluita espanyola, no és més que una nova prova entre aquests dos motors.

El motor democràtic-proletari a Espanya, en els dies que porta de lluita, s'ha caracteritzat per la manca de rendiment. Seria enganyar-nos fins a la catàstrofe el voler assenyalar avantatges que el motor no pot tenir sense un normal funcionament.

Tot l'engranatge que mou i aguanta aital motor, no solsament és immillorable sinó que és insuperable.

Què ha succeït doncs? Tothom ho sap! Vàrem iniciar la cursa quan l'adversari ho tenia tot acabat i a punt. Vàrem fer les primeres voltes del circuit, portant el volant del cotxe l'ajudant del mecànic i arreconant el conductor professional.

Al mateix temps, els servidors del nostre cotxe, en canvi, s'entreteniren, en si havien de fer la feina col·lectivament o individualment, i tenien llargues deliberacions per a decidir-ho; resultat: que quan el cotxe demanava l'auxili dels seus servidors, ara per apretar-li una molla, adès per a ajustar-li alguna peça, no és sabia a quin treballador tocava fer-ho i quan això estava decidit, llavors no es trobava l'eina necessària per a realitzar-ho. Resulta? Que el motor feixista tot i no tenir tan bon material com nosaltres, ens anà guanyant terreny, primer d'una volta, més tard dues, i així fins arribar a portar-nos un fort avantatge. Miracle?, cap! solament que allí tot estava previst, preparat i ordenat, només ha calgut que llurs amics capitalistes compressin a pes d'or les peces—més dolentes que bones—que trobaven pel món per a poguer arribar a semblar guanyador d'una cursa que forçosament han de tenir perduda. I es compren: El motor feixista porta fet el màxim esforç, ha donat per tant tot el seu rendiment; una millor organització i col·laboració entre tots llurs equipiers ja no és possible, pel desgast i l'acció normal del temps, més aviat a perdut valor; el motor té més falles cada dia. Ens porta avantatges, és cert, però també van augmentant-li les dificultats, ja no tot és harmonia entre ells. L'enginyer alemany o italià tracta els seus col·legues espanyols amb despreci; el conductor s'ha de distreure massa sovint per mirar de calmar la tempesta que pot causar-li la pèrdua de la cursa...

El motor democràtic-proletari, en canvi, ha millorat enormement la seva organització; ja troba les eines apunt; ja estan els companys d'equip amatents al canvi d'una roda, i de servir... el que convingui.

El nostre motor està nou encara per fer-lo rendir mil per un, i aital rendiment comença ara. Només cal que no perdem temps, discutint si la roda ha d'ésser d'un color o d'un altre; si sempre ha d'ésser el mateix a canviar o no; si s'han de fer 10, 8 o 4 hores de treball, si cal l'autorització del comitè per anar més depressa o per a frenar; si han de guanyar més els ajudants, que els mecànics i aquests més que els enginyers; prou de pensar en millores personals! Hi ha lluita?, doncs a lluitar amb braó, amb esperit de sacrifici, amb noblesa, amb el màxim esforç de tots plegats.

Ens porten avantatge, però podem i hem de guanyar i aquesta victòria serà nostra quan tot l'equip del motor democràtic-proletari unit fraternalment estigui disposat a tots els sacrificis per a guanyar, i per a la victòria no hi ha com estar sempre, en tots moments i arreu allí on es trobin, a les ordres del seu conductor: el Govern del Front Popular. Unicament així obtindrem el màxim rendiment.

J. VILANOVA.

Una nota de "U. H. P."

Vingui o no a tomb, el nostre col·lega nocturn no deixa passar ocasió en que li sembli que, un comentari seu, pugui posar en evidència els serveis d'Ordre Públic de Lleida.

Aquests dies, a Lleida, com a totes les poblacions importants de Catalunya, fins a Barcelona, els del P.O.U.M., segurament obeint a una consigna, han repartit fulls i han pintat parets amb soflames de protesta. N'hi hagué prou per

a que U. H. P. s'indignés perquè això fos possible, indignació sobrerà, car els autors foren tots delinqüents, com hagué de publicar-ho el dia següent. No sabem si aqueixa diligència dels serveis d'O. P. de Lleida s'havia donat, per exemple, a Barcelona, on, amb un veritable exercit de forces de tota mena, fins es reparteix diàriament *La Batalla*, i no diem proclames i pasquins, a desdir.

Seria convenient una mica més de contenció.

RES D'EMBOSCATS!

Tots els minyons útils, a les armes!

La incorporació a files dels minyons que pertanyen a les lleves cridades pel Govern, és gairebé completa. Gairebé, diem, car, encara que sembli impossible, es citen casos incomprendibles. No sabem què deu haver-hi de cert en els rumors que circulen, però es citen noms de persones molt significades, que, compreses en les lleves cridades, segueixen per aqueixos carrers.

Es cert que són poquíssims els casos que es citen, però, precisament per això són més intolerables.

No hem tingut mai tremp de denunciadors, però ara creiem un deure excitar a tothom a la denúncia a les autoritats militars dels cassos que es tingui esment.

Al taller, a la fàbrica, al camp, al despatx, a tot arreu s'ha de veure si algú tracta de burlar el compliment del seu deure, i sense contemplacions obligar-los al servei de la causa popular.

Seria una cosa intolerable que la covardia restés impune, i no es poden consentir excepcions de cap mena.

Als pobles, la fiscalització és més fàcil, car tothom es coneix. Nosaltres, amb tot, excitem el zel dels nostres col·laboradors per a que cacin l'emboscats.

Acaben de cridar-se les lleves del 30 i del 38 i és de presumir que s'intentaran novament evasions per la frontera. Cal que les autoritats, tot seguit, estableixin un bon servei de vigilància i que cap viu no pugui desertar.

Entre els compresos en la lleva de 1930, cridades pel Govern, hi figura l'alcalde de Lleida, Fèlix L. Pàramo, flor i nata de les Joventuts Liberàries.

A veure, a veure...

RADIO-OIENT!

Tens l'obligació de pagar la taxa per l'ús i tinença del teu aparell de ràdio!

El Decret del Govern de la Generalitat de data 27 de juliol del 1937 t'ho mana!

Però...

Cal que tinguis present que aquesta taxa no és un impost amb caràcter tributari.

Representarà LA TENDA APORTACIO DE CIUTADA ANTIFEIXISTA PER A DOTAR CATALUNYA D'UNA EMISSORA POTENT, SENSE ANUNCIS, I AMB PROGRAMES IMMILLORABLES!

La tragèdia dels nostres infants

Ja col·laboreu a l'obra d'Ajut Infantil de Reraguarda?

«Ajut Infantil de Reraguarda» necessita de l'ajut i de la col·laboració de tots els ciutadans antifeixistes. L'envergadura que ha pres la seva obra augmenta cada dia, les seves necessitats. Cada dia, doncs, ha d'augmentar l'exèrcit dels seus protectors. Imagineu vos, encara que només sigui per un moment, que «Ajut Infantil de Reraguarda» es veia forçat a limitar l'acció de la seva obra per manca d'ajut. ¿Com podríem tolerar, tots plegats, que això, que ara és una hipòtesi, esdevingués una realitat, una amarga realitat?

Però no, no cal pensar en la possibilitat que això succeeixi. El nostre poble, que sent com cap altre el sentiment enorgullidor de la més alta solidaritat humana, sabrà correspondre dignament a la crida que cada dia i d'una manera persistent, li adreça «Ajut Infantil de Reraguarda».

Que aquesta caravana del dolor, formada per una legió d'infants que són el signe evident i irrefutable de la criminalitat feixista, trobi, a Catalunya, un sedant a la seva tragèdia íntima i un lenitiu a la seva dolor. Però per tal que això esdevingui una realitat viva, per tal que Catalunya pugui sentir-se digna d'ella mateixa i els catalans dignes d'ésser catalans, és necessari que tots, absolutament tots, col·laborem, amb el màxim desinterès a l'obra humana i generosa d'«Ajut Infantil de Reraguarda».

La realitat és tràgica i les necessitats d'«Ajut Infantil de Reraguarda» imperioses. No vacil·leu més i inscriviu-vos a aquesta magnífica organització, que ha sabut portar al cor dels infants l'alegria—dins les naturals penalitats soferides—d'una nova llar en la qual conviuen, en fraternal camaraderia, infants de les diverses terres d'Ibèria.

La guerra temuda no més serà evitada si Anglaterra i França es mostren disposades a fer-la en qualsevol moment.

Dr. HUMBERT TORRES

Paherla, 10

Telèfon 1328

LLEIDA

Vies digestives

Vies Urinaries

RAIGS X

VISITA

Matí, de 11 a 1

Tarda, 8 a 9

Hores convengudes

Així, així s'ha de fer!

En altre lloc d'aquest número ens ocupem amb l'extensió deguda del greu problema de l'encariment vertiginós de les subsistències, i signifiquem el nostre aplaudiment a les mesures radicals adoptades pel Govern de la República, en contrast irritant amb el que ací passa.

La premsa d'ahir dijous explica com a les vint-i-quatre hores d'aparegut el Decret del Govern, totes les autoritats de València compliren en fer-lo complir, empresonant els avariciosos incurables, tancant establiments i, és clar, el públic, en veure's protegit de veritat, secundà admirablement la tasca de l'autoritat.

Nosaltres cridem l'atenció de les nostres per a que prenguin patró i les llurni a una tasca urgent, per la qual trobaran l'opinió al seu costat.

Han arribat 4.500 refugiats

Durant aquests darrers dies han arribat a nostra ciutat, i que han estat repartits entre els pobles de les nostres comarques, 4.500 evaquats procedents de les poblacions del Nord d'Espanya, on desgraciadament impera el feixisme amb tota la seva fúria destructora i salvatge.

Si tinguéssim de recensionar els sofriments de que han estat víctimes aquests fugitius per a poder-se escapar de les urpes feixistes, no tindríem prou espai en tot el present número, car les privacions i calamitats passades superen en molt al que hom pugui pensar.

En mig de la seva dissort, els norrenys són gent agraïda a les atencions rebudes i molt educada a les deferències que nostre públic els dedicava, la qual cosa contrastava amb altres evaquats vinguts a nostres comarques.

Informació Local i Comarcal

La qüestió del carbó

Per la Conselleria municipal de Proveriments a l'últim s'han dictat unes normes per a adquirir el veïnal carbó vegetal, d'acord amb la numeració de la llibreta o carnet familiar de racionament, començant avui a expedir-se'n als posseïdors des del número 1 al 316.

No volem analitzar el resultat que donarà el procediment emprat per a l'expedició de l'esmentat combustible, però creiem s'haurà d'acceptar al menys per a bandejar dels carrers de la ciutat aquelles llargues cues, en les quals es produïren avalots que eren una vergonya pública.

Encara cueteija!

Dimecres darrer, els veïns de nostra ciutat es veïeren sorpresos per l'aparició d'uns retols pintats amb quitrà, a les parets d'edificis, bancs i paviment d'algun carrer, en els quals es donaven vives al P.O.U.M. i altres expressions per l'estil.

El fet sigui motiu de molts comentaris en cassinos polítics i sindicals.

Com a pressumptes autors de la facècia foren delinqüents i ingressats al Preventori de Lleida, els ciutadans, Ramon Arias Claveria, Sebastià Porqueras Vidal, Josep Rich Gené, Isidre Sentís Bager, Ramon Falguera Lozano i Salvador Blanch Roca.

Els esmentats individus han quedat a disposició del J. ge instructor del Tribunal Popular.

De la Generalitat

Per ordre de la Conselleria de la Generalitat, han estat nomenats delegats de la Delegació de Forniments Agrícoles, a les comarques de les Garrigues i

de la Segarra, els ciutadans miquel Ardevol Domingo, de Juneda, i Josep Vives Puig, de Bergós.

—Per Decret del Govern de Catalunya, ha estat lliurada a l'Ajuntament de Verdú la fundació «Ramon Tomàs Pellisó», amb tots els seus béns, mobles i immobles, el qual tindrà cura que els interessos del capital fundacional siguin aplicats estrictament al compliment dels fins objecte de la fundació.

—Per ordre de la Conselleria d'Economia de la Generalitat, són traslladats a continuar els seus serveis a la Delegació de Transports de nostra ciutat i de Tremp respectivament, els funcionaris Eladi Delgado López i Josep Català Munsó.

Fets diversos

A l'últim ha vingut la tan esperada pluja, amb acompanyament de la seva cort d'honor: trons i llampecs, refrescant-nos uns dies la calorosa temperatura d'aquest estiu.

Una vegada més, s'ha acomplert aquell adagi que diu «dura poc l'alegria a casa del pobre», amb la qual cosa s'ha posat de relleu que les coses vingudes a deshora no encaixen tan com voldríem.

La calor torna a apretar de debó, eccara que les nits i matinades refresca un xic més que abans.

—La «Gaceta» publica una Ordre del Ministeri de Defensa Nacional, disposant que mentre subsisteixin les actuals circumstàncies i mentre no es disposi res en contra, no s'expedeixi cap llicència absoluta, de conformitat amb el disposat en el Decret de 29 d'octubre del 1936, que militaritzava els homes útils, des del 20 als 45 anys.

Francesc Pujol, ferit?

A darrera hora, quan anàvem a tancar la nostra edició, per conducte particular, però que ens mereix garantia, ens arriba la notícia que en un dels combats de Belchite, ha estat ferit d'alguna importància el nostre amic i ferm correligionari, Francesc Pujol, President de la Comarcal de Borges Blanques d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pujol, com tants dels nostres, voluntàriament havia agafat el fusell. Actualment era comissari polític de Batalló, i lluitant al seu front ha rebut el baptisme de sang.

No cal dir com lamentem aqueixa adversitat; satisfets, però, de veure com prediquen amb l'exemple els homes d'Esquerra.

Desitgem a l'amic Pujol una ràpida i completa curació.

Ja compostes les ratlles precedents, per altre conducte rebem notícies més tranquil·lizadores, segons les quals fins caldria posar en dubte la ferida de Pujol.

L'absència de comunicacions postals i telefòniques amb el front, explica aquestes incertituds.

—Llegim a un diari de Barcelona que han estat delinqüents a Anglesola dotze «compañeros» acusats d'haver tingut intervenció directa en els esdeveniments ocorreguts a Catalunya, en el mes de maig darrer, els quals varen ésser traslladats a la ciutat comtal, ingressant en els calabossos de la Prefectura de Policia.

El que no diu el diari d'on hem tret aquesta nova, és si els delinqüents són nats a Aglesola, o són d'aquells que va importar la revolució a la comarca de Cervera que tant «bon record» deixaren.

—De tant en tant, la premsa local publica la nova d'algun petit robatori comés a nostra ciutat o en els seus contorns.

Això posa de relleu que dintre Lleida hi ha elements indesitjables, que fora bona mesura d'higiene social bandeja, fent-los saber que aquest lucratiu ofici no es pot exercir a nostres comarques.

—Ferit i empresonat fa pocs dies en un combat al front d'Aragó, ha mort a l'Hospital Intercomarcal aquell aviador de la nostra base aèria que setmanes enllà s'havia passat a l'enemic.

**El manteniment del Front
Popular és l'arma més eficaç
contra el feixisme.**

Amb l'Exèrcit Popular Regular, la victòria és nostra.

Comitè Pro-Exèrcit Popular Regular-Lleida

Aquest Comitè prosseguint la seva lluita contra pròfugs i emboscats, assabenta al poble en general, que han estat instal·lades en el seu local (Blondel n.º 1) unes oficines en la que seran rebudes i curades totes les denúncies per escrit contra pròfugs i emboscats.

Aquesta oficina restarà oberta de 9 a 1 i de 4 a 7 tarda.

**COMITE PRO-EXERCIT POPULAR REGULAR
VIII Vegueria - LLEIDA.**

CAFÉ SALUD

EL MILLOR DE TOTS
PERE RIPOLL

Carme, 4 Telèfon 1807
LLEIDA

Dr. Antoni Pujadas

Melge - Oculista

Plaça de la Sal, 15-1.

LLEIDA

L' IDEAL

Unitat antifeixista de guerra;
diversitat i llibertat
política.

Esquerra Republicana és l'ànima autènticament catalana

Esquerra Republicana de Catalunya per mitjà dels seus dirigents ha mostrat a cada moment l'interès que li mereixen la nostra gent de les comarques i els seus problemes. En aquestes circumstàncies ha de multiplicar la seva atenció amb el fi d'evitar que gent desconeguda del pensar de la nostra pagesia i de les nostres coses es dediquin a experiments perillosos imposant sistemes i tàctiques completament il·lògiques al nostre país.

La nostra pagesia i tota la gran família catalana que viu per les comarques han passat, durant aquest període de proves i d'assaigs, per les amargors més cruels i les vexacions més inhumanes que es puguin concebre, però, amb tot i això, l'abnegada i ferma voluntat d'ideal liberal i demòcrata els ha donat ànims per a sofrir-ho tot, amb tal de no provocar conflictes als Governos que s'han succeït durant aquests temps a Catalunya. Però totes les coses deuen tenir un final. Si no hi ha ningú que vulgui posar el punt final a aquest cas, Esquerra Republicana de Catalunya té l'obligació de posar-hi. Per tant creiem que és arribat el moment de no permetre de cap de les maneres que la nostra pagesia serveixi altra vegada per fer-hi assaigs que, si bé no tenen el mateix caire que abans, tampoc són els que els nostres pagesos i gent de ciutat sentim i volem.

Ningú més que Esquerra Republicana ha interpretat el sentir i voler del nostre poble, respectant en tot moment i en tots els aspectes la voluntat i la nostra manera d'ésser com a catalans.

Catalunya tota, especialment els treballadors de la terra, el que vol, més que proves, nous sistemes, tàctiques, consignes, etc., el que vol—repeteix—és treballar. Ella sap que solament pel treball pot enaltir i superar la nostra raça. Els catalans n'estem ja tips de tantes idees importades per gent de fora del país. La gent de les comarques ha aguantat durant aquest temps en consideració a la guerra que sostenim, ja que saben que en ella ens hi juguem masses coses volgudes pels catalans, com són: la Democràcia, Liberalisme, Progrés, les llibertats com a poble i com a individu, per a contribuir en el més mínim a l'enriopiment d'aquesta. Per això ha sofert i aguantat totes les malifetes que se'ls han fet, en aquests temps. Ah! però això no vol pas dir que tota la vida ens la tenim que passar tolerant que es facin tota mena d'estralls als nostres treballadors de les Comarques.

Ha arribat l'hora de que, sense abandonar ni per un moment l'obligació de contribuir amb tot l'entusiasme i amb tots els mitjans a guanyar la guerra, ens agrupem tota la gent d'Esquerra i catalanistes, tant de les comarques com de les ciutats, i fem sentir el nostre voler que és el dels catalans treballadors i honrats, d'acabar a la nostra terra amb totes les importacions de idees, ja que nosaltres en tenim, precisament, que responen a la nostra peculiar manera d'ésser com a catalans, demòcrates, liberals i esquerristes, i, per tant, humans.

En una paraula Catalunya no és ni comunista llibertària, ni comunista marxista i, ja no cal dir que no és feixista. El que sí és un poble que vol viure del seu treball, i no vol per cap manera que ningú ni per ningú matar aquella iniciativa individual capaç de fer del nostre poble un dels millors del món. Aquesta és la manera d'ésser de la nostra raça, tant en el camp com en la ciutat.

JOAN PONS.

"La nostra dignitat no es doblegarà davant la tirania, ni desistirem de la lluita mentre exèrcits estrangers trepitgen la nostra terra. Tenim fe en el dret i creiem que cap força no podrà prevaler contra la justícia."

(Del discurs de Pere Coromines, en la Conferència de la Unió Interparlamentària)

Les paraules i els fets

Ha estat dit i repetit centenars de vegades que les presents són hores de germanor entre els antifeixistes. La consigna és, evidentment encertada. El propòsit, saludable. La finalitat, d'un alt sentit patriòtic. Per tant, el resultat hauria de respondre a tan ponderat postulat, car l'instint de fer triomfar la República Democràtica per damunt de tot ha d'ésser l'ideal dels diferents sectors que formen el Front Popular.

Tanmateix cal convenir que no tothom sirga de cara a la República Democràtica. Ja ens han dit alguns, que això de la democràcia no els fa gens de gràcia i que ja ha passat a la història l'haver de subjectar-se al parer de la majoria. N'hi ha d'altres, però, que callen i fan la seva, com vulgarment es diu; encara que amb els fets demostrin un despreci absolut als procediments democràtics. Els pitjors, però—sempre hi ha un pitjor en totes les coses—, són aquells que s'omplen la boca amb els conceptes democràtics i practiquen el més desenfrenat egoisme partidista.

Considerem pitjors aquests darrers per allò de què val més un boig conegut que mil savis per conèixer, que és equivalent a dir que és preferible tractar amb qui diu el que pensa, encara que no sigui del teu grat, que no pas intimidar massa amb aquell que et fa l'amic i que aprofita la primera avinentesa per a segar-se l'herba sota els peus. La resultant que hom podria deduir d'aquesta conducta és ben clara. Podríem establir-la d'aquesta faïso: democràcia, sí, sempre que els sigui favorable; altrament prescindiran del sistema democràtic i tiraran al dret.

Per tal de recolzar aquesta deducció nostra i perquè no es pugui dir que la passió ens priva el coneixement, relatarem un fet esdevingut en una població de les més importants d'aquesta vegueria. Allí hi havia una de les sindicals que estava controlada pels elements d'un partit polític que es llençà al carrer quan els fets del 5 de maig; la sindical decretà l'expulsió d'aquells elements i, com a conseqüència, cal que els esmentats abandonessin el control d'aquella filial sindical. Ara bé, quan tothom esperava una assemblea general per a renovar la junta d'acord amb els procediments democràtics que marcaven els estatuts, heus-ací que s'hi presenta un delegat de la «regional» i crida assemblea general de socis. Aquests fan cap al local social i quan me'ls té reunits, el delegat els participa que d'allí endavant la

sindical d'aquella població serà regida per cinc secretaris i que per tal d'establir feina als socis ell mateix els designarà. Efectivament, llegeix els cinc nomenaments, després dona les gràcies als socis pel bé que s'han portat i finalment els diu que ja han acabat la feina.

Resulta, però—oh, extraordinària coincidència—, que els cinc nous secretaris eren tots cinc, militants d'un mateix partit polític. Partit polític que, compta, tirant llarg, amb una trentena de militants en una població on la sindical esmentada té a la ratlla de vint-cents socis.

Si pels fets es coneixen els homes, podem concloure, davant d'aquest exemple i de molts altres exemples tan colpidors com el relatat, que més que no per creure en les paraules eternidores i en les expressions més o menys grandiloqüents de certs polítics, havem d'anellar a fixar les actuacions llurs i sobre d'elles fixar la nostra línia de conducta.

VICENÇ MONCLÚS.

Un edicte estrany

En el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, corresponent al dia 1 de l'actual mes de setembre, apareix un edicte de la Comissió de Responsabilitat, en el qual es relacionen diverses persones i entitats contra les quals s'obria un expedient.

En la llista, amb l'estranyesa que es pot imaginar, hi trobem el Foment Agrícola Republicà d'Alcarraç.

Per tractar-se d'una vella, forta i prestigiosa entitat que sempre ha militat en els sectors d'Esquerra, hem de creure que hi deu haver alguna confusió.

Ho fem públic, per a que els nostres amics d'Alcarraç prenguin les mesures adients i gestionin l'aclariment de les coses. Per la seva banda, el Diputat nyyor Humbert Torres, ha escrit al President de l'esmentada Comissió, senyor Martí Barrera, posant-lo en antecedents i demanant aclariments.

Billetes Pueblos

y Sindicales España, completamente nuevos, compro. Busco agentes a comisión. Escríbme n.º 9975, Vargara, 11, BARCELONA.

Tip. «Joventut», Blondel, 10, Tel. 1930 - L.